2. Hver part bærer sine omkostninger.

Kutscher Donner Pescatore

Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. december 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 27. OKTOBER 1976 [1]

Høje Ret.

Nærværende sag angår dels en tvist mellem kommanditselskabet Luigi Pellegrini og Kommissionen vedrørende opfyldelse af en kontrakt om udførelse af rengøringsarbejdet i Atomforskningscentret i Ispra, dels et krav om annullation fremsat af firmaet mod en beslutning fra Kommissionen, der på grundlag af en bunden licitation i slutningen af 1975 udpegede et konkurrerende firma, selskabet Flexon, til at udføre det samme arbejde fra den 1. februar 1976.

Det må straks bemærkes, at spørgsmålet om Domstolens kompetence skal undersøges ud fra to forskellige retsområder:

— For det første, hvad angår tvisten om kontrakten, anmoder selskabet Pellegrini om, at Domstolen skal træffe afgørelse på grundlag af en voldgiftsbestemmelse i henhold til artikel 153 i traktaten om Det europæiske Atomenergifællesskab, og som findes i den aftale, som Kommissionen og sagsøgeren har indgået.
— For det andet, kravet om annullation støttes på samme traktats artikel 146.

Men før undersøgelsen foretages, forekommer det mig uomgængeligt nødvendigt at redegøre for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagen, navnlig da de aktstykker, som er forelagt Domstolen, i et vist omfang er mangelfulde, og visse dokumenter kan give anledning til forvirring.

Jeg skal derfor bestræbe mig på først at belyse de faktiske omstændigheder, før jeg tager den retlige diskussion op.

Det er ubestridt, at det sagsøgende selskab fra 1960 af Kommissionen — eller i det mindste i dennes navn af generaldirektoratet for Det fælles Forskningscenter — havde fået overdraget rengøringen af lokaler og installationer i anlægget i Ispra.

1 — Oversat fra franske.

Mellem 1960 og slutningen af 1971 ser det faktisk ud til, at det var en direkte aftale, der regulerede forholdet mellem de kontraherende parter.

Men i november 1971 besluttede Kommissionen i henhold til den dagældende finansforordning — det drejer sig om forordningen af 30. juli 1968, siden erstattet af en udgave af 25. april 1973 — at indlede en procedure med offentlig licitation.

Der må sondres mellem denne procedure og bunden licitation. Ved bunden licitation overføres *retten* til kontrakten til den, der har fremsat det laveste tilbud til institutionen af de behørigt indgivne, forskriftsmæssige og sammenlignelige tilbud.

Selv om den offentlige licitation ligeledes har til formål at bringe flere virksomheder i konkurrence, giver den imidlertid den kontraherende institution mulighed for frit at vælge det tilbud, der forekommer mest fordelagtigt, »alt efter ydelsernes pris, driftsudgifter, tekniske værdi, såvel som hver af kandidaternes professionelle og finansielle garantier«.

Det tilkommer fællesskabsmyndigheden at vælge mellem disse to procedurer.

Ved bunden licitation er dens kompetence bundet, eftersom den kun kan tildele kontrakten til den, der har fremsat det laveste tilbud. Derimod har den i proceduren med offentlig licitation en vid skønsbeføjelse, hvorved økonomiske overvejelser kun er én blandt flere faktorer; en mere pålidelig teknisk ydeevne og mere pålidelige faglige garantier kan navnlig blive anset for afgørende.

Den offentlige licitation af 8. november 1971 var blevet udbudt på grundlag af et dokument betegnet »betingelser for leverancekontrakter« og på grundlag af et »udkast til aftale om rengøring af anlægget i Ispra«.

Tilbudsgiverne skulle tilbagesende det nævnte udkast til administrationen efter at have angivet de enhedspriser, som de foreslog for de ønskede ydelser, og efter at have angivet i procent, hvad der ville medgå til de forskellige arbejder, og hvad der ville medgå til lønninger.

Heraf må der efter min opfattelse udledes, at den virksomhed, hvis tilbud blev antaget, ville være bundet af bestemmelserne i aftaleudkastet, som dets ansvarlige repræsentant for øvrigt skulle underskrive.

Resultat af den offentlige licitation blev, at Kommissionen nu gav arbejdet til en af firma Pellegrini's konkurrerende tilbudsgivere; imidlertid fragik den således udvalgte kandidat kontrakten.

Uden at indlede en ny licitationsprocedure overdrog Kommissionen derefter ved direkte aftale rengøringen til sagsøgeren. Men skønt »aftaleudkastet« ifølge sine egne bestemmelser skulle være af bestemt varighed, der var fastsat til 36 måneder fra den 1. januar 1972, fik selskabet Pellegrini kun overdraget arbejdet for successive, meget kortere perioder, normalt to måneder; det fik meddelelse herom ved breve, der dels var underskrevet af generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter, dels af institutionens direktør for de ordinære tekniske og administrative tjenestegrene.

De af sagsøger fremlagte dokumenter indeholder ikke alle kopier af disse breve. Men de fremlagte dokumenter, hvoriblandt der i første række findes et brev af 20. december 1971, som bekræfter beslutningen om at overdrage selskabet Pellegrini rengøringen i januar og februar 1972, samt breve verdrørende en række senere perioder, tillader den formodning, at det kontraktsmæssige forhold mellem parterne indtil slutningen af 1975 — i det mindste hvad angår arbejdets varighed — var reguleret af denne korrespondance.

Det er i hvert fald overhovedet ikke bestridt, at selskabet Pellegrini faktisk renholdt anlægget fra den 1. januar 1972 til

slutningen af 1975 på disse betingelser. Vedrørende de tre sidste måneder i dette år fik det overdraget arbejdet ved et brev af 18. september 1975.

På samme tidspunkt besluttede Kommissionen på ny, og med angivelse af samme betingelser som i november 1971, at udbyde rengøringen i Ispra fra den 1. januar 1976 i offentlig licitation.

Sagsøgeren afgav tilbud. Men tilbuddet blev ikke antaget. Kommissionen besluttede at give arbejdet til selskabet Flexon. Da licitationens resultater imidlertid var blevet meddelt for sent, til at den nye kontraktsindehaver kunne påbegynde sit arbejde allerede den 1. januar, indvilgede sagsøgeren i at fortsætte arbejdet til slutningen af januar 1976.

Dette er de faktiske omstændigheder, der fremgår af sagsakterne, og på grundlag af hvilke, selskabet Pellegrini ved Domstolen først kræver opfyldelse af den kontrakt, som det angiver at have været part i fra begyndelsen af 1972 til den 31. december 1975. Selskabet påberåber sig nemlig både artikel 2 i aftaleudkastet af 1971 vedrørende kontraktens varighed og artikel 3, hvorefter »Kommissionen til enhver tid kan opsige nærværende aftale med 3 måneders varsel ved rekommanderet brev, uden at der herfor kan kræves erstatning«.

Selskabet mener, at dets kontraktforhold med Kommissionen var reguleret af det nævnte aftaleudkast, og at Kommissionen derfor ikke kunne bringe kontrakten til ophør, før den udløb, uden at overholde varselsfristen i henhold til artikel 3. På dette grundlag har det krævet erstatning for det tab, som den ensidige opsigelse skulle have påført det.

Selskabet gør altså gældende, at Kommissionen har pådraget sig et ansvar i kontraktforhold. Det er imidlertid et område, der principielt ikke henhører under Domstolen; tvister af denne karakter skal nemlig indbringes for de nationale kompetente retter, medmindre der i henhold til Euratom-traktatens artikel 153 er indsat en voldgiftsbestemmelse i en offentligretlig eller privatretlig aftale indgået af Fællesskabet eller på dettes vegne, som specielt giver Domstolen beføjelse til at træffe afgørelse.

En sådan voldgiftsbestemmelse påberåbes i sagen. Det hedder nemlig i artikel 15, stk. 2 i aftaleudkastet:

»De europæiske Fællesskabers Domstol er kompetent til at træffe afgørelse i tvister mellem Kommissionen og kontrahenten, der vedrører nærværende aftale«.

Lad det være sagt straks, at Kommissionen ikke bestrider eksistensen eller indholdet af denne klausul. Den begrænser sig til at rejse en vis tvivl om dens gyldighed, idet den henviser til, at der må stilles strenge formkrav i så henseende. Herved mener Kommissionen, at klausulen, for at kunne gøres gældende, burde have været aftalt skriftligt og forsynet med parternes underskrifter. Imidlertid medgiver den gerne, at parterne fra begyndelsen af deres kontraktforhold har været helt enige om at give Domstolen kompetence til at træffe afgørelse i eventuelle tvister, der måtte opstå imellem dem vedrørende fortolkning eller opfyldelse af kontrakten. Følgelig overlader den spørgsmålet til Domstolens skøn.

Men her er der dog tale om et spørgsmål, som parterne ikke har rådighed over, og som det påhviler Domstolen at undersøge, endog af egen drift.

Først må det derfor undersøges, om aftaleudkastet faktisk regulerede kontraktforholdet mellem sagsøgeren og Kommissionen.

Det forekommer mig, at løsningen både fremgår af de betingelser, hvorunder selskabet Pellegrini accepterede at foretage rengøring i anlægget i Ispra fra den 1. januar 1972, og af ordlyden af de breve, ved hvilke Det fælles Forskningscenter overdrog selskabet denne opgave for bestemte perioder, i almindelighed to måneder ad gangen.

Det må nemlig her erindres, at det sagsøgende firma havde deltaget i den offentlige licitation i november 1971, og at det, skønt dets tilbud ikke var blevet antaget i denne procedure, dog som tilbudsgiver udtrykkelig havde accepteret bestemmelserne i aftaleudkastet.

Da sagsøgeren senere ved direkte aftale fik rengøringskontrakten, er det rimeligt at antage, at disse bestemmelser skulle finde anvendelse i forholdet mellem ham og Kommissionen, herunder bl.a. voldgiftsklausulen i artikel 15.

Denne synsmåde bekræftes for øvrigt af indholdet af de skrivelser, der regelmæssigt blev sendt til virksomheden som bekræftelse af, at det var den, som skulle foretage rengøringsarbejdet.

Alle brevene indeholder nemlig i andet afsnit følgende bestemmelse:

»De betingelser, der er nedfældet i aftaleudkastet, som De er i besiddelse af for nærværende, skal fortsat være gældende«.

Denne udtrykkelige henvisning til aftaleudkastet af 1971 bekræfter efter min opfattelse, at det var parternes ønske at lade deres kontraktforhold være omfattet af aftaleudkastet.

Dersom dette ræsonnement ikke var korrekt, ville henvisningen til nævnte aftale være meningsløs, og man ville forgæves søge at forestille sig, hvilke regler der så ville have bundet parterne, navnlig hvad angår beskæftigelsen af virksomhedens personale, dens forpligtelser, dens arbejdsbetingelser, nærmere regler om det anvendte materiel og udstyr, kontrollen med arbejdet, anvendelse af betalingssatserne og ændring heraf, samt medkontrahentens ansvar over for Kommissionen, alt sammen spørgsmål, der reguleres ved aftaleudkastet.

Som det skal ses, er det kun vedrørende varigheden i henhold til aftaleudkastet, at de breve, som overdrager sagsøgeren arbejdet, udtrykkeligt afviger fra dette dokuments bestemmelser.

For øvrigt er jeg af den opfattelse, at overenskomstens bestemmelser faktisk skulle anvendes på parternes forhold, og det gælder navnlig for voldgiftsklausulen.

Skulle det herefter på grundlag af et rent formkrav kunne antages, at bestemmelsen ikke kan gøres gældende i den foreliggende sag, således som Kommissionen synes at foreslå?

Procesreglementets artikel 38, stk. 6 kræver nemlig, at stævninger i henhold til Euratom-traktatens artikel 153 skal ledsages af et eksemplar af den voldgiftsklausul, der findes i den offentligretlige eller privatretlige overenskomst, som er vedtaget af Fællesskaberne eller på deres vegne. Men er dette krav ikke i nærværende sag tilstrækkeligt opfyldt ved fremlæggelse af selve det aftaleudkast, om hvilket jeg har sagt, at det var en integrerende del af aftalen mellem Kommissionen og sagsøgeren? Det ville ganske vist have været mere klart og mere tilfredsstillende for Domstolen, dersom aftaleudkastet formeligt var blevet vedlagt det dokument, ved hvilket ledelsen af Det fælles Forskningscenter, fra december 1971, overdrog rengøringen af anlægget i Ispra til selskabet Pellegrini, og dersom udkastet var blevet forsynet med parternes underskrifter.

Det forekommer mig dog, at det ville være at udvise for megen formalisme, dersom en voldgiftsklausul skulle frakendes enhver gyldighed alene af den grund, at der kun, omend tydeligt, var blevet henvist til aftaleudkastet i de breve, der bekræftede parternes enighed.

Jeg mener følgelig, at jeg nu kan påbegynde behandlingen af sagsøgerens argumentation.

Sagsøgers ræsonnement er følgende: artikel 2 i aftaleudkastet bestemmer, at kontrakten skal løbe i 36 måneder. Løbetiden begyndte som stipuleret den 1. januar 1972.

Kontrakten kunne derfor ikke udløbe før den 31. december 1974.

Det er ikke blevet bestridt, at sagsøgeren i samtlige 3 år opfyldte sine forpligtelser. Ved udløbet af den periode, der var fastsat ved artikel 2, kunne administrationen lovligt have udskrevet en ny offentlig licitation; men det gjorde den ikke. Tværtimod fortsatte den med at overlade sagsøgeren rengøringsarbejdet på de samme betingelser som tidligere.

Heraf slutter sagsøgeren, at kontrakten på grundlag af denne ene kendsgerning var blevet fornyet for en ny periode på 36 måneder, efter sagsøgers opfattelse i henhold til artikel 2 i aftaleudkastet. Hvis administrationen følgelig ensidigt skulle opsige den løbende kontrakt, således som udkastets artikel 3 giver den ret til, var den i det mindste forpligtet til at give virksomheden et varsel på 3 måneder.

Imidlertid har sagsøgeren gjort gældende, at opsigelsen kom uventet og stred mod denne bestemmelse, eftersom administrationen først i løbet af december 1975 meddelte sagsøger sin beslutning om at overlade rengøringsarbejdet til selskabet Flexon fra den 1. januar 1976.

Brevet af 16. januar 1976, der er underskrevet af generaldirektøren for anlægget i Ispra, bekræfter denne beslutning, idet virksomheden takkedes for den samarbejdsvilje, den havde udvist ved at acceptere fortsat at udføre arbejdet til den 31. januar med henblik på at sikre, at der ikke skete afbræk i tjenestens arbejde.

Denne opfattelse forekommer mig at være uberettiget.

Den adgang til ensidig opsigelse, som administrationen forbeholdt sig ved overenskomstens artikel 3, dels i tjenestens interesse, dels for det tilfælde, at budgetnedskæringer tvang den til at indskrænke eller indstille anlæggets aktiviteter, har ganske vist som modstykke, at der af hensyn til den kontraherende virksomhed blev indsat et krav om varsel; imidlertid kan en sådan regel ikke adskilles fra reglen i artikel 2, hvorefter arbejdets varighed blev fastsat til 36 måneder. Den er irrelevant, når som i nærværende sag varigheden af det fortløbende arbejde er fastsat for langt kortere perioder, principielt 2 måneder, under alle omstændigheder højst lig med og aldrig over 3 måneder.

Selv om man skulle tilslutte sig sagsøgerens opfattelse, hvorefter sagsøger i henhold til artikel 2 i aftaleudkastet fra den 1. januar 1972 havde en subjektiv ret til at opfylde kontrakten indtil den 31. december 1974, er det under alle omstændigheder klart, at kontrakten med den forudfastsatte varighed ikke kunne fornys stiltiende, og at sagsøger fra den 1. januar 1975 ikke kunne påberåbe sig andet end de breve, hvorved administrationen regelmæssigt anmodede sagsøger om at fortsætte arbejdet.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at det sidste af disse breve, af 18. december 1975, satte grænsen for udførelsen af sagsøgers arbejde til den 31. december s.å.

Hvad mere er, kunne det sagsøgende firma ikke være uvidende om iværksættelsen af den offentlige licitation, som det fik meddelelse om, og som det deltog i ved at afgive et tilbud til anlæggets ledelse.

Firmaet vidste altså, at rengøringsarbejdet under alle omstændigheder ville blive taget fra det, medmindre dets eget tilbud blev antaget, hvorefter det ville have været på grundlag af en ny kontrakt, at det fortsatte arbejdet.

Videre påberåber sagsøger sig italiensk lov — der udtrykkeligt skal finde anvendelse på kontrakten i medfør af artikel 15, stk. 1 i aftaleudkastet — nærmere bestemt den italienske Code civil's artikel 1563.

I medfør af denne regel om »somministrazione«-kontrakter har bestilleren af successive, periodiske ydelser mulighed for at fastsætte, hvornår den enkelte ydelse skal leveres, men han kan kun gøre det ved at give yderen et rimeligt varsel.

Den nævnte lovbestemmelse vedrører en helt anden situation end den i sagen foreliggende. Den forudsætter dels, at kontrakten ikke har bestemt, at ydelserne skal erlægges periodevis, og dels, at den periodiske erlæggelse skal ske efter behov. Derfor er det rimeligt, at yderen har en tilstrækkelig frist til arbejdet.

Dette har intet at gøre med vedtagelse af et forudgående varsel ved ensidig opsigelse. Jeg ønsker at tilføje, at den omstændighed, at rengøringsarbejdet blev udført fortløbende og regelmæssigt uden afbrydelse, udelukker anvendelse af Code civil's artikel 1563. Det påberåbte anbringende er derfor irrelevant.

Derfor kan de af søgsmålets krav, der støttes på den angiveligt ensidige opsigelse af kontrakten, efter min opfattelse kun afvises. Det fremgår ligeledes, at det erstatningskrav, som er fremsat under påberåbelse af, at artikel 3 i aftaleudkastet er blevet overtrådt, ikke kan tages til følge.

Nu drejer det sig derfor om at tage stilling til kravet om annullation af den beslutning, hvorved Kommissionen, under hensyn til resultaterne af den offentlige licitation af september 1975, antog selskabet Flexon's tilbud og overdrog udførelsen af rengøringsarbejdet til denne virksomhed.

I så henseende opstår der et præliminært spørgsmål. Kan der anlægges annullationssøgsmål mod en sådan beslutning på grundlag af Euratom-traktatens artikel 146?

For det første: drejer det sig om en ensidig beslutning fra Kommissionen, der kan adskilles fra kontrakten mellem denne institution og den valgte virksomhed? Skulle svaret blive benægtende, måtte det utvivlsomt erkendes, at en sådan påstand ikke kan tages under påkendelse, idet den anfægter det kontraktmæssige forhold, som binder Kommissionen til et selskab, der i forhold til sagsøgeren er tredjemand.

Med andre ord, den beslutning, hvorved institutionen efter offentlig licitation udvalgte sin medkontrahent, kan ikke adskilles fra tildelingen af kontrakten.

Imidlertid mener jeg, at retsstillingen må bedømmes på anden måde.

Proceduren med den offentlige licitation har til formål at skabe konkurrence mellem de konsulterede virksomheder. De, der har afgivet tilbud, dvs. som har indsendt dette til fællesskabsmyndigheden, har derfor en berettiget interesse, der kan påberåbes for den kompetente domsmyndighed — her Domstolen — ikke blot med et krav om, at proceduren med offentlig licitation skal foregå forskriftsmæssigt, men også om, at valget af kontraherende virksomhed skal ske under lovlige forhold.

Er der faktisk ikke en vis analogi mellem en sådan procedure og den, som indledes i forbindelse med en udvælgelsesprøve til besættelse af en ledig stilling?

På samme måde, som udnævnelse af en tjenestemand valgt efter en udvælgelsesprøve kan anfægtes af de ansøgere, som ikke kom i betragtning, bør de tilbudsgivere ved en licitation, hvis tilbud ikke er blevet antaget, have adgang til at anfægte den afgørelse, hvorved administrationen vælger en konkurrerende virksomhed og herved indirekte, men sikkert afviser disse tilbudsgivere. Det bør antages, at en sådan afgørelse *er frigjort* fra de fremtidige kontraktforhold med den virksomhed, som har fået arbejdet. Det drejer sig faktisk om en ensidig handling, der skader de tilbudsgivere, som ikke er kommet i betragtning.

For det andet: kan det antages, at disse virksomheder, da de ikke direkte er denne retsakts adressater, overhovedet ikke kan klage? Efter min opfattelse ville dette være at fornægte de egentlige virkninger af akten.

Jeg må derfor antage, at disse tilbudsgivere er kompetente til at anlægge sag

med påstand om annullation af en sådan retsakt på grundlag af artikel 146.

Sagsøgeren bestrider ikke, at den procedure med offentlig licitation, som Kommissionen anvendte for at vælge sin medkontrahent, formelt er afviklet korrekt. Inden indledningen af proceduren indhentede denne for øvrigt en udtalelse fra Det rådgivende Udvalg for Indkøb og Kontrakter — hvilket den ikke var retligt forpligtet til — og det bestrides ikke, at alle de tilbudgivende virksomheder var i stand til at gøre sig bekendt med de almindelige bestemmelser og betingelser, der skulle gælde for kontrakten, med det aftaleudkast, som de havde fået tilstillet, samt med de tekniske data vedrørende rengøringsarbejdet i anlægget i Ispra.

Ligeledes blev Det rådgivende Udvalg for Kontrakter hørt på ny i medfør af finansforordningens artikel 62 vedrørende valg af medkontrahent, og udvalget kunne foretage en sammenlignende bedømmelse af fordele og ulemper blandt de indgivne tilbud. Udvalget afgav indstilling til fordel for selskabet Flexon. Det kan derfor ikke, som sagsøgeren hævder, bebrejdes institutionen, at den under denne procedure har udvist skødesløshed.

I øvrigt søger det sagsøgende firma ikke at bestride procedurens formelle korrekthed for at anfægte afgørelsens lovlighed. Det har gjort et anbringende om magtfordrejning gældende.

Dels har det herved anført, at Kommissionen ikke har taget hensyn til, at firma Pellegrini i flere år på fuldt tilfredsstillende måde havde udført rengøringsarbejdet, således som det fremgår af udtalelser fra ledelsen af anlægget i Ispra, bl.a. i brevet af 16. januar 1976.

Dels har firmaet bemærket, at magtfordrejningen er åbenbar, da den pris, selskabet Flexon tilbød, lå langt over den, som sagsøgeren havde givet.

Det må imidlertid erindres, at vi her befinder os på et område, hvor administrationen råder over en udstrakt skønsfrihed, og at magtfordrejning derfor ikke kan antages alene på grundlag af rene formodninger.

For det første, den omstændighed, at selskabet Pellegrini tidligere udførte rengøringsarbejdet til administrationens tilfredshed og i så henseende erhvervede en ubestridelig erfaring, gav den ikke nogen velerhvervet rettighed til på ny at få kontrakten på grundlag af en offentlig licitation. Den konkurrerede med andre virksomheder, og Kommissionen skulle træffe sin afgørelse ud fra de tekniske, faglige og økonomiske garantier, der blev givet af hver enkelt tilbudsgiver.

På samme måde kunne de andre virksomheder gøre deres egen erfaring gældende og forelægge referencer fra tidligere aktiviteter.

For det andet giver proceduren med offentlig licitation som nævnt administrationen fuld frihed til at vurdere de forskellige elementer i de afgivne tilbud. Arbejdets pris er ikke under sammenligningen af tilbuddene en afgørende faktor.

Under alle omstændigheder er den kendsgerning, at Kommissionens valg faldt på en virksomhed, hvis pristilbud lå højere, ikke i sig selv et udtryk for magtfordrejning. Kommissionen kunne nemlig lovligt — som den forsikrer at have gjort — beslutte sig på grundlag af virksomheden Flexon's tekniske og personalemæssige forhold, idet dette firma efter Kommissionens forklaringer, i forhold til de andre konkurrenter, havde en »fuldt tilfredsstillende industriel og kommerciel kapacitet ...«, der var i stand til »at sikre uddannelse af et specialiseret personale«, og hvis referencer garanterede en arbejdsydelse af høj kvalitet.

Hvad mere er, synes det faktisk, som om den nævnte virksomhed forpligtede sig til at sikre sit personale mærkbart højere lønninger end sagsøgeren, og denne overvejelse har sikkert ikke spillet nogen helt ringe rolle for Kommissionens valg i be-

tragtning af det problem, som rejses af en sammenligning mellem lønniveauet for rengøringsfirmaets ansatte og det lønniveau, som de lokalt ansatte i anlægget i Ispra lå på.

For at antage magtfordrejning må det kræves, at Kommissionens begrundelse for valget hviler på åbenbart urigtige kendsgerninger, hvilket jeg på ingen måde findet påvist. Desuden mener jeg ikke, at Domstolen kan erstatte institutionens skøn med sit eget.

Følgelig er den magtfordrejning, som ifølge sagsøgeren bestod i at give selskabet Flexon en uberettiget fordel, ikke bevist.

Resultatet bliver derfor, at jeg foreslår, at Kommissionen frifindes, og at sagsøgeren bør tilpligtes at bære sagens omkostninger.